

Фото люб'язно надано автором

Володимир Лис — відомий український журналіст, прозаїк і драматург. Його називають справжнім народним письменником, у якого міцно переплетені історія і сучасність. Він є володарем численних престижних літературних премій, серед яких титул «Золотий письменник України»; багаторазовим призером «Коронації слова», автором уже легендарного «Століття Якова» — «Найкращого роману десятиріччя», що ліг в основу однієї з найбільш успішних екранізацій останніх років.

Хтось дізнався про давній гріх старого Антона Личака, надіслав листа з єдиним реченням: «Час повертати борг» — і збурив його спокій. А в сусідки Ольги своя драма: її син закохується в дочку бізнесмена Єгора, і та відповідає взаємністю, — але юна пара не знає, що насправді вони брат і сестра. Повертається з колонії Богдан, засуджений за вбивство, якого не чинив. Його дружина обрала щастя з іншим, а донька й не підозрює, що в неї є тато. А ще поруч сестра дружини Віка і дивачка сусідка Алевтина, про яку в Старому місті ходять моторошні чутки...

Долі мешканців вулички із символічною назвою Обітниця переплітаються в тугий вузол, де свої драми, давні й теперішні почуття. Вулиця Обітниця постає як маленька модель сучасного світу, сповненого тривог і надій.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5877-8

9 786171 258778

ВОЛОДИМИР ЛИС

Обітниця

ВОЛОДИМИР
ЛИС

Обітниця

*Від Золотого
письменника України*

Володимир Лис

Обітниця

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
Л63

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Владлен Трубчанінов*

На обкладинці використано фото *Віктора Чухрая*

ISBN 978-617-12-5877-8

- © Лис В. С., 2019
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

Коли Він заспокоїть,
То хто винуватити буде?
Йов, 34—29

Обітниця — чого варта вона тепер?
Тар'єй Весос

Що, коли я доживу!
Що, коли знову повернутися
Мені судилося під кінець!
Дзюнтоку-ін

ЧАСТИНА ПЕРША

ЧАС ПОВЕРТАТИ БОРГИ

1

Богдан тоді повертався додому і при підході до свого будинку побачив біля воріт жіночу фігурку. Його явно чекали. Та ще й хто... сусідка Алевтина! Це його здивувало, бо жінка з крайнього на їхній вулиці будинку вела замкнуте життя і взагалі мала репутацію самітниці й дивачки. Вона єдина з жінок на їхній вуличці, та що там вуличці, єдина в Старому місті, а може, й у всьому Лучеську не носила ніякої зачіски, а ходила завжди з геть виголоною (саме виголоною, а не постриженою налісо) головою, ніколи ні з ким не спілкувалася, а при зустрічі могла хіба щось погордливо буркнути на знак вітання. Цього ж разу Богдан уперше побачив її усмішку — привітну й мовби до чогось заохочувальну.

— Доброго вечора, — сказала Алевтина. — А я вас чекаю. Можна б, звісно, й зайти, але я не звикла ні до кого заходити без запрошення.

— Треба було зайти, — сказав Богдан. — Моя Марічка вже повинна бути вдома.

7

Алевтина знову всміхнулася. Її виголена голова блищала, мовби даруючи цим поблиском першим сутінкам ще один промінчик, і Богдан подумав, що ця голова схожа на ліхтар і Алевтині можна при цьому живому ліхтарі не боятися, коли ще дужче стемніє. Як би ця дивна жінка повелася, коли б він сказав, на що схожа її голова? Обурилася б, сприйняла за безтактність? Напевне.

— Як мило називати дружину Марічкою, — Алевтина трохі схилила свою голомозу макітерку. — Не Марією, не Марусею чи Маруською, а саме Марічкою.

«Виразка ж ти, певно, добряча, — подумав Богдан. — Того й сама. І чого ж тобі треба?»

— А те, як ви промовили — Марічка, — свідчить про вашу поетичну натуру, — продовжила «виразка» Алевтина. — Тільки не хмуртеся. Ліпше гляньте он туди. Що ви бачите?

— Те, що й завжди, — відповів Богдан. — Будинок перед замком.

— Не просто будинок, а неоковирна споруда, яка геть затуляє замок, славетний Лучеський замок! Ми його ніколи не бачимо зі своєї вулички. Вам не здається вкрай дивним, навіть образливим такий парадокс — жити біля замку й ніколи його не бачити...

— Ну, варто пройти метрів сто, а може, й менше по вулиці, і ми побачимо наш замок у всій його красі. Та й вежу звідси видно, — Богдана почала забавляти мова цієї голомозої жінки — до чого вона гне?

А гнула вона до того, що повідомила: можна позбутися цього осоружного для неї будинку, в якому містилися стоматологічна поліклініка, аптека і якась контролююча організація. Вона точно знає, що будинок виставляють на продаж, приватизують, і завтра тут буде комісія з Фонду держмайна для його остаточної оцінки перед тим, як виставити на аукціон.

— Але я не збираюся брати участь у торгах, — сказав Богдан.

— А я збираюся, — сказала оригінальна сусідка. — Хочу здійснити символічний акт: купити цей будинок, щоб знести його й відкрити простір для споглядання замку. І ви можете в цьому мені допомогти. Не лякайтесь, я не божевільна й не запрошую вас до спілки. Просто я завтра маю бути у відрядженні, тож чи не були б ви такі ласкаві прийти замість мене до тої комісії й поцікавитися, коли аукціон і як вони планують оцінювати цей будинок. Ну хоча б довідайтеся про його стартову ціну. Може, спробуєте, мій ласкавий пане?

Голомоза Алевтина говорила правильною і навіть витонченою, інтелігентною мовою, і в той же час у тій мові чулася погано прихована іронія. Богдан подумав, що та іронія сидить у ній постійно, може, то її щит перед цим світом, як і поголена голова. А може, Алевтина тримає її близько до кінчика язика й виливає по краплинці, дозовано, вона переповнена цією іронією, як замаскованою отрутою, і боїться виплеснути ту отруту в більшій дозі, бо інакше стане затоплювати все довкола.

Вона хоче бачити щодень замок, неодмінно бачити від свого будинку, від їхньої вулички Обітниці? То була примха. І в той же час... У той же час її потреба, якої у Богдана досі, відколи він живе на Обітниці, не було. Чому не було?.. Він, певне, не має чогось такого, що має ця дивна жінка? Богдан глянув на неї, пообіцяв завтра прийти.

— Тоді, як казали в містечку, звідки я родом, велике-превелике вам г'ранд мерсі, — мовила Алевтина. — Он уже у вашому вікні силует ніжної Марічки згоряє од ревнощів. Заспокойте свою кохану жіночку: я холодніша за це осіннє надвечір'я.

«Але як би тобі хотілося, щоб до когось ревнували», — подумав Богдан.

Він провів поглядом Алевтину поставу, яка потягла за собою запах парфумів і рештки невидимого диму, що раптом з'явився довкола цієї дивної з поголеною головою жінки. Жінки, яка хотіла купити (чи тільки таємно цього прагла) будинок, що затуляв замок. Жінки, яка пішла не попрощавшись, так стрімко попрямувала до свого крайнього дому, мовби втікала чи боялася, що сусід передумає і гукне про те навздогін.

І Богдан таки навідався наступного дня до будівлі, яку мали продавати. Благо, міг покинути свою крамничку-майстерню коли завгодно. Ризикував хіба тим, що хтось за його відсутності поцілував би на дверях замок. Дочекався двох чоловіків і жінки з того фонду. І поцікавився, за скільки продаватимуть будинок. Отримав скептичний жіночий позирок, який свідчив, що він явно не скидається на багатого покупця.

— Дізнаєтесь на аукціоні, — сказала жінка.

Богданові хотілося зіграти не те що вар'ята, а багатого вар'ята. Але бажання враз минуло. Вивітрилося. Бо із-за будинку — довгого, неоковирного й доволі обдертого — раптом вирвався вітер. Та такий, що зірвав із голови жінки капелюшок. Богдан кинувся — інстинктивно, хоча встиг подумати: «Мій шанс» — і наздогнав це рожеве диво аж за будинком. Капелюшок пахнув парфумами і ще чимось незрозумілим, а може, й таємничим. Богдан поніс його, мов коштовний скарб, двома руками і вручив засушеній зануді, як він оцінив жінку з комісії. Та гречно подякувала, дмухнула на капелюшок перед тим, як надягнути на високу копицю-зачіску. І милостиво сказала, що стартова ціна очевидно буде не менш мільйона гривень, адже це єдиний будинок в історико-культурному заповіднику, який підлягає продажу. Мали його знести, бо не має історичної цінності, але є люди, котрі хочуть переобладнати будинок під

ресторан. Бо ж місце вигідне, поруч із замком. І все ж вони не просто продають, а виставляють на аукціон. Усе чесно! Отож пан може позмагатися.

— А як ви хочете його використати? — спитала жінка.

І тут на Богдана зненацька напав приступ веселощів. І він іронічно, весело промовив, що особа, котру він представляє — ледь не вимовив: лиса особа — хоче просто знести будинок, бо він заважає їй з їхньої вулиці Обітниці бачити замок. Знести — і все. Він уже своє відслужив.

— Обітниці? — перепитав чоловік, що стояв поруч із жінкою в рожевому капелюшку, який порятував Богдан. — Вулиця справді так називається?

— А чому б і ні, — відказав Богдан. — Колись так називали, а тепер відновили старовинну назву, десть, здається, у дев'яностому році. Поруч є вулиця Плитниця, то чому б не бути Обітниці?

«Справді, чому б і не бути?» — так думав Богдан теперішній, в'язень, зек, що ось уже восьмий рік позбавлений волі за злочини, яких не скоїв і не міг скоїти. Він прокидається о другій чи третій годині й не може до ранку заснути. Або засинає за пів години до загального підйому. Не раз і не два згадує Шевченків образ: «Не спалося, — а ніч, як море». А йому хочеться і заснути, і розсунути цю ніч руками, зробити її всеосяжною і нескінченною. Щоб вона ніколи не закінчувалася, не було підйому, умивання й шиккування, щоденних перепалок, постійної настороги й боротьби за життя. Хоча б такого, яким воно є тепер.

«Чому б і не бути?» — слова з далекого минулого. Справді, як він довідався, Обітниця стала Обітницею тоді, коли в Лучеську відновилися давні назви вулиць, таких як Градний узвіз, Кривий вал, На Таборищі й подібні. До того їхня вулиця носила ім'я якогось маловідомого партійного діяча. Який діяч — така й вуличка. Але хто дав таку первинну

назву, кажуть, ще десь у Середньовіччі... Хто й кому давав тут обітницю? «Не питай», — каже собі Богдан.

Над чужим містом, на окраїні якого й примостилася колонія, розхлюпується, більшає і водночас починає висихати ніч-море. Він пливе по ньому до свого міста. І коли вже не пливе, а йде його вулицями, йому назустріч із тої частини Лучеська, яка називається Старим містом, вирушає дівчина з темно-сірими, синюватими очима, в глибині яких живе загадкова пташина. Богдан знав, де вони мають зустрітися — неподалік мосту через річку, що ділить місто на дві частини, більшу й меншу. Навпроти їхнього інституту мистецтв, у якому він тоді вчився. Дівчина поверне голову в бік будівлі інституту й роздвоїться. Одна продовжить іти далі, в напрямку мосту, а друга спуститься вниз і візьме його за руку. І поведе за собою. І вони підуть, щоб наздогнати ту, другу. І наздоженуть. Богдан поволі прямує за спиною дівчини й раптом думає, що вона, можливо, йде на міст, щоб кинутися з нього в річку. Думка його вражає і лякає. Він вирішує йти і далі за дівчиною в легкій рожевій курточці (бо ж весна), і коли вона зупиниться, щоб виконати свій задум — кинутися вниз, назустріч, як завжди, сірій свинцевій воді, — схопити за руки, за плечі, врятувати. Але дівчина не спиняється, тільки десь посередині мосту, певно, почувши кроки в себе за спиною, повертає голову. Богдан уперше (сотні разів уперше) бачить її темно-сірі, з голубуватим відливом очі, родимку обіч верхньої губи, локон, що хоче дотягнутися до правого ока. У тому оці, як і другому, лівому, німе запитання: чого ти хочеш, хлопче, чому йдеш за мною? — і легкий острах. Дівчина явно чекала, що він її помине й піде далі. Він так і зробив. І тепер прислухався — чи вона йде далі, ця дівчина? Чи йде далі його Марічка, Марися, Марі, Марічечка-річечка, Марусиночка, з якою він познайомиться на тому березі. Імен у неї

багато, а дівчина одна, його дівчина. Яка стане його коханою, дружиною і долею. І якій він укотре подумки ставить одне-єдине запитання, що мучить його: чому вона його зрадила, повірила в його провину? Як вона могла, якщо не раз казала, що любить, кохає його більше за все на світі, ще більше, ніж він любить її.

2

Із вікна свого будинку Антон Личак побачив, як вулицею до їхніх воріт наближається якийсь хлопчисько, підліток років дванадцяти, а може, й менше, не розбереш, малий хлопака — і все. Але хлопець не пройшов повз ворота, а спинився, щось дістав із кишені, кинув у поштову скриньку й, підстрибуючи, рушив далі, та відразу пришвидшив ходу, наче втікав, учинивши шкоду. Що він кинув? Останнім часом, про те й кажуть по телевізору й пишуть у газеті, яку купує син заради телепрограми, на подвір'я вкидають димові шашки, навіть гранати, щоб помститися за щось, а то й просто так, заради розваги. Часи настали непевні. Знаходять вибухові пристрої і в поштових скриньках. Але хлопець явно вкинув щось маленьке, схоже на конверта. Листа? Проте листи пересилають, а не приносять, правда, останнім часом ніби не мають звички писати. І до нього ніхто не пише, а якщо треба, то донька Леська, котра живе в Києві, дзвонить по мобіліці.

Антон вирішив піти подивитися. Вичовгав надвір, а тут його наздогнав онук.

— Діт (він так вимовляє), ти куди? Гуляти? Ходім удвох?

Ромко любить гуляти з дідом, тоді основна його мета — замучити запитаннями. Звичка не минула й коли до школи став ходити. Або волів розказати якусь свою теорію, чого у світі щось відбувається так, а не інакше. Чого дерева такі різні, як і люди...

— Піду, пошту гляну, — вдовольнив онукову цікавість Антон.

— Я зара сам.

І Ромко помчався до воріт, дістав зі скриньки таки листа. Урочисто вручив дідові. Антон поглянув на конверт. Там стояла їхня адреса, виведена розмашистим почерком, а от зворотної не було. Чого б то? Може, сваха так учудила? Але вона послала б листа поштою.

— Йди собі, — повернувся Антон до внука.

— Хто то нам написав? — Ромко, як та цікава сорока, заглядав дідові в руки. — Тітка Леся чи твій друг?

— Тітка Леся не пише листів, а мій друг умер ще п'ять літ тому, — Антон несподівано, проти своєї волі, вимовляв слова сердито. — Йди собі. Я й сам прочитаю.

— Татові чи мамі? — Ромка, видно, аж розпирала цікавість.

— Шмаляй собі, причеписько, — Антон те вимовив уже тепліше, бо чого б йому гніватися?

Ромко незадоволено шморгнув носом і поплентався. Видно, що йти йому неохота. Антон ще раз глянув на листа й заважив, що той адресований не синові чи невістці, а саме йому, Антонові. Антонові Личаку, який живе в Лучеську на вулиці Обітниці. Він розірвав конверт, дістав пальцями, що раптом затремтіли, маленький аркуш. І на ньому вгледів один-єдиний рядок друкованих літер, вочевидь набраний на комп'ютері. Прочитав раз і вдруге: «Час повертати борг».

«Що за дурня? — подумав Антон. — Який іще борг? І хто це писав?»

Відповіді не було. Який іще борг час повертати? Ні в кого він нічого не позичав, ані рублика, чи то гривняка. То кому й що винен?

Антон постояв якийсь час на доріжці, що вела од воріт до ґанку. Йому стало досадно і тривожно. І несподівано зимно. Наче за плечима постала його, тільки його, Антонова

особиста зима. Він мимохіть озирнувся. Зимі ще приходити рано, ще тільки сватається на осінь. І вітру зовсім немає. У садку анішелесь. То чого зимно? Невже тому, що не знати чого, з доброго дива тривогу посіяв незрозумілий лист, якась дурна писулька, чийсь недолугий жарт, збиткування над старим дідом... Пес йому в ноги, тому злому дурнякові. Але досада, тривога й холод раптом переплелися в дивний, щораз міцніший і тугіший, волохатий, наче спресований із жорсткої волосіні, клубок. Той клубок у нього всередині й на руках, ним стають два клапті паперу — конверт і сам лист. Антон поспішно запхнув листа з єдиним у три слова реченням до конверта й сховав у кишеню.

Ромко, його найменший і найулюбленіший онук, вже встиг засісти за свої комп'ютерні стрілялки. Ромко — так його дід називає, а в невістки Калини він — Ромчик. Малий до свого ймення ставиться трохи іронічно, а от маминим страшенно пишається, каже, що ні в кого такого немає. Але раніше, коли мама за якусь збитошність ставила його в куток, Ромчик-Ромко відразу брався виспівувати: «Одна Калина за вікном», переінакшуючи далі: «Одна Калина за столом», і ще далі: «Одна Калина, що додому йде сама». Мама сердилася, бурчала, казала, що спів не допоможе, а коли замовкав, приходила й питала, чого це Ромчик перестав співати.

— Тільки вільна людина може співати таку пісню, — сказав якось Ромчик, натякаючи, що час його звільнити від покарання.

— Я сьогодні ще не грався, — сказав онук, коли дід став у нього за спиною, і уточнив: — По-справжньому.

— Хіба я щось кажу?

Антон погладив малого по голові. Відчув, як йому хочеться приголубити цього неслуха й улюбленця всієї родини, але не тому, що він його безмежно любить, а тому... Тому, що йому, дідові, раптом захотілося попросити в онука захисту —

від кого? Може, від того, хто в сутінках, що вже поволі гуснуть за вікном, стане в саду, почне трусити яблуню, щоб збити на землю два останні яблука з вершечка?.. Хто має прийти? Антон не знає і знати не хоче — то химера, що раптово виникла, викликана чудернацьким листом-погрозою. Звідки і хто прийде? От ще! Нема в нього ніякого боргу, хтось, певно, хихотить зараз, що надунив діда, змусив тривожитися.

— Спитай про щось у мене, — несподівано для самого себе попросив онука.

— Про що, дідунь? — Ромко спитав, не відриваючись від гри.

— Про що завгодно.

— Я зараз придумаю і спитаю, — пообіцяв Ромко.

«Не питаєш, гицеляко, бо хто такий дід, просто старий з гиншого світу», — сердито подумав Антон і подався на кухню, щоб начистити картоплі для своєї улюбленої страви — дерунів. Вони для нього найсмачніші саме такої пори, коли бульбини вже не молоді, але ще й не вилежані.

Годилося б насварити внука за стрілялки, але Антон пригасив злість, що раптом виникла. Бо розуміє, що злість йому підсовує як порятунок той, хто прийде в сутінках у садок. Коли бере картоплину до рук, відчуває, як йому хочеться, щоб онук покинув ту дурну гру і прибіг, торкнувся, спитав: «Діт, а де мій ніж?»

Онук не прибіг, і невістка Калина щось довго не верталася з роботи. Що то до вечора робити на тому базарі? Пригадав: казала, що забіжить до подруги, і тут виникає підозра, що подруга насправді подруг, а Калина користується моментом, що Валерій знов у своєму дальньому рейсі. Цього разу Антонові важко прогнати злість. А йому шкода сина, що десь там далеко мотає свої кілометри на дорозі від дому, від Лучеська, від затишку, від батька й сина, від жінки, що не вмє берегти вірність. А попереду ж і холод пізньої осені,

й зима, а вона цього річ буде сніжною, — підкидає хтось думку, — і Антонів жаль, що замінив злість; ні, не замінив, а поєднався з нею і вже точить душу, набридає, як пізня муха, що звідкілясь залетіла до кухні.

Антон узявся виганяти муху, та де там. Клята зміючка злетіла й сіла на стелі. Довелося ні з чим вертатися до картоплі й піймати себе на думці, що йому сьогодні не хочеться дерунів, а тоді нащо чистив?

— Малий, — покликав Антон. — Ромку, холера ясна!

Онук прибіг, пичка була в нього хитрущо-винуватою, він таки вимовив «Діт, а де мій ніж?» Антонова злість незадоволено бурчала вже десь у животі, скиглила, мов чогось просила, й Антон випив пів чашки води. Далі прикотилася, звісно, невістка, куди їй дітися, відразу видала, мовби виставляючи невидиме забрало, що дзвонив Валера, він уже під'їжджає до пункту призначення (що за слова, думає Антон, не можна просто назвати місто?), якщо все буде добре, завтра ж і назад. Калина похвалила свекра за начищену і вже майже натерту картоплю, сказала, що вона теж думала про деруни, ви молодець, тату, а вона ото допомогла Люсьці помиритися з чоловіком.

Усе ніби входило у звичний режим, непевна тривожність розсмоктувалася, розсотувалася, все добре, лагідно, звично. Все, та не все.

Спершу капосний Ромко продав діда: «Мам, а дід листа одержав».

Калина не могла підступно не спитати:

— І хто ж згадав, що, крім есемесок, ще й листи є?

— Та мій знакомий їден, — збрехав Антон і видав щось схоже на усмішку. — Такий старий пеньок, як і я.

— Казала: беріть собі стару мобілку, — нагадала Калина.

— Та вже хватить, що ви всі мобілізовані, — буркнув Антон. — Тре, то он Ромкові подзвониш.

— А як мене вдома не буде? — вставив і свої п'ять копійок онук. І відразу захихотів. — Діт, як ти сказав? Мобілізовані? Клас! Скажу в нашому класі, що ми всі мобілізовані.

І мобілка таки нагадала про себе, вже коли повечеряли.

— Так, можна, — він почув голос Калини, а далі невістка — диво-дивне — простягла плаского апарата йому, Антонові.

І промовила здивовано:

— Вас, тату...

— Мене?

— Так.

— Хто?

— Не знаю. Зараз довідаєтесь.

Голос у Калини недарма здивований. Бо ж номер свій нікому, крім друзів чи добрих знайомих, вона не давала. А цей голос їй незнайомий, чужий.

Антон обережно взяв тонку цяцьку, спантеличеність проривалася назовні, коли вимовив:

— Гальо... Слухаю...

— Добрий вечір, Антоне Трохимовичу, — забринів у ухові чоловічий напівбасок.

— Добрий, — одказав Антон і почув у відповідь:

— Гадаю, ви вже отримали листа?

— Так, — видихнув Антон. — Хто то? Хто ви такий?

— Несуттєво, — сказав чоловік із молодим голосом. — Важливо те, що борг треба справді повертати. Я чекатиму.

Антон не встиг вимовити: «Скажіть хоч, який борг?» У слухавці переривчасто запікало. Антон відчув, як у нього затрусилося щось усередині. Опустився на стілець.

— Що з вами, тату? — Калина неабияк злякалася. — Хто то був?

— Аби я знав, — Антон витиснув насилу ці слова і простяг невістці смартфон — подарунок чоловіка після одного вельми вдалого рейсу.

— Вам погано? Дати води? Чи таблетку?

— Не тре, — Антон підвівся, і його ноги враз стали не просто важкими, а важезними гириями. І кухня мовби кудись попливла.

— Щось погане сказали?

— Нічого не сказали, — цього разу видав напівправду Антон. — Я піду, приляжу.

— Серце болить? — невістка. — Може, накапати корвалолу?

— Ніц у мене не болить, — відказав Антон. — Серце у мене, як колись співали, — пламенний мотор. Ще справний моторяка. А то так — дурня. Хтось рішив пошуткувати з трухлявого діда.

Дорогою до своєї кімнати він подумав, що Калина, мабуть, почула слова, призначені йому — близько стояла. А мо' й Ромко почув... Ну й нехай. На ньому немає жодного боргу й жодного гріха. А буде той напасник ще дзвонити — заявить у поліцію. Хай шукають і розбираються. Певно ж, з їхнього міста, знайомий якийсь, якщо знає, як його по батькові. Якщо дізнався номер невістчиного телефона. Очевидно, якийсь зарізяка з ринку, там повно всякої шантрапи. Треба-таки буде спитати в Калини, хто знає її номер, кому давала його, який такий засранець із молодим голосом. Мо', ще й підбиває до неї клинці? Хай вправить мізки зараз.

Та вже сівши на ліжку, Антон зрозумів, що ні до якої поліції він звертатися не стане, ні про що з невісткою говорити не буде, як і дізнаватися, чие там ім'я. Бо його пронизала раптова згадка, здогад-блискавка. Згадка про його давній, найтяжчий гріх. Гріх, давності якому не існує. Якого йому ніхто не прощав і не простить. Бо такого не прощають. Але хто і як міг про те довідатися, якщо він нічого ніколи нікому не розповідав, нічогісінько, навіть пів словечка не вимовив. І ніхто не був свідком, і не міг бути в глухій тайзі, де навколо

жодної людини — чи то чоловіка, чи жінки — на сотні верст. Хіба звірина, але звірина не вміє говорити, тим паче дізнаватися про таємниці. Та виходить, що хтось же дізнався, та ще й із молодим голосом. Чи хтось тому молодому сказав...

Холод, який був навідався до нього, — то дурниці. Так собі, подув, дмухання вітерцю. І тривога на душі, то наче б щось не таке вже й велике. Є щось незмірно більше, але воно так далеко, що навіть у думках дістатися годі. Та далекість не має виміру, довжини й ширини, вона все віддаляється.

Насправді Антон хотів якомога далі відштовхнути те, колишне, яке нагадав, розбурхав дзвінок, що постукав до його свідомості вслід за листом. Писулька, яка спершу нічого не значила, а потім виросла в присутність. Антон відчув, що йому хочеться подивитися комусь у вічі. Просто подивитися — і все. Упевнитися, що там побачить себе такого, як був досі, ще кілька годин тому, до потривожності. Той би Антон сказав йому щось розважливе, заспокійливе, таке, що він знав, а тепер от забув.

Скрипнули двері за плечима. Ні, не скрипнули, навіть ходи не почув, а здалося, що пролунав той скрип.

Звичайно, то був Ромко. Наблизився й поклав руку на плече.

— Діт, тобі справді не погано?

— Тебе мати прислала? — Антон відповів запитанням на запитання. Запевняти, що йому добре, не хотілося. І взагалі нічого не хотілося. Хіба розчинитися в цьому вечорі, що приचाївся за вікном. Що, як і той невідомець-потривожник, полює на нього. Вечір теж став мисливцем.

Спитав, чи внук не боїться ходити до школи.

— Чого б я мав боятися?

— І хлопці не б'ються? — Антон уже це недавно питав, а тепер спитав іще раз. Бо не знаходив те, що варто було спитати.

— Я можу сам набити, як тре, — гордо сказав Ромко.

— А як не тре — можеш?

— Як не тре — то нащо й руку підіймати? Діт, ти ж мене сам учив.

— Точно, — потвердив Антон. — На тім і тримайся. Інакше станеш гицелем.

Чи полегшало йому після цього перекидання словами з Ромком?

Уперше хотілося внукові сказати: «Йди собі». Ромко теж носитиме його таємницю. Вони стануть змовниками — онук і його мати, невістка Калина. Якщо захочуть, по шматках краятимуть його душу. А що залишиться тоді йому самому?

Антон став питати внука про його друга Славка, якого батьки віддали в престижну гімназію в самому центрі міста, а не в школу, що зовсім недалеко од їхньої вулички. Виявилося, що Славко геть «запанів». Ну й нехай, Ромко йому нав'язуватися не буде. У нього тепер є інші друзі. Але Антон уловив: онукові шкода, що Славко тепер не такий, як був раніше. І тут Антон піймав себе на думці, що він сам стає не таким, як був раніше, ще кілька годин тому. І причина не в його таємниці. Знову в чомусь іншому, більшому?

Він підвівся, сказав:

— Ходімо, мо', щось поможемо мамі Калині.

— Посуд вона вже помила, — сказав Ромко.

— То й що? Ходімо.

Антон пішов до Калини, заспокоїв, що в нього все нормально, що ніц не болить. І тут йому захотілося лишитися самому, але не в будинку, а поза ним. Він дочекався, коли внук піде до своєї кімнати, бо цього разу вечірнього моціону вдвох не хотілося. З'явилася підозра, що внук щось питає про той дзвінок. Про борг, якщо чув слова... А може, й не чув... Дарма, піде сам.

Антон вичовгав надвір, потім вибрався на сусідню вулицю. Вона була порожньою. Тільки світилися обіч неї ліхтарі. Нависав над вулицею замок. Антон подумав, що ніколи не був усередині замку ввечері. Певне, там зараз і немає нікого, хіба сторож. Та й удень був ну, може, разів зо п'ять чи трохи більше. Колись, як показував замок доньці, а потім синові. Відтак вони самі ходили, якщо хотіли. Та не надто й хотіли. Замок був для них, котрі жили коло нього з раннього дитинства, як щось само собою зрозуміле, як те, що існувало поруч завжди і ще існуватиме. Старе, вічне, але й звичне. Майже таке, як дерево в саду чи костюл на вулиці неподалік.

Антон обійшов довкола замку. Коло будинку, одного з двох на вузькій вуличці, ще вужчій, ніж їхня Обітниця, завалував пес. Той собацюра справді не гавкав, а валував, надрирався. Нехай би вискочив і його вкусив. Може б, відшматував пам'ять.

Озвалися сторожові пси на базарі. Понісся довгий ланцюг гавкоту. Виходило, що він підняв тривогу, а тривога йому ні до чого. Зайва, як стає зайвим він сам. Світові й самому собі. Він досі думав, що світ не знає його таємницю, а виходить, що знає. Якщо навіть хтось один, то це вже не таємниця. Він і сам про неї забув. У такому вона минулому, що й забув.

«Чи намагався забути?» — Антон гадав, що загнав свою пекельну тайну (досі й не була пекельною) десь так далеко, звідки й сам би не міг дістати. Бач, а виявилось, що її сховати не можна. То неймовірно, але так. Звісно, він знав приказку «Поле бачить, а ліс чує». Виходить, що великий, абсолютно безлюдний ліс почув. А може, й побачив.

«Не я перший почав те, що сталося», — подумав Антон.

Він уже закінчував обхід замку. Підійшов до зачинених воріт, добре підсвічених ліхтарями обіч. Мо', вдень прийти й десь сховатися в замку, хай потім знайдуть його кістяк, як

знайшли колись чийсь там останки... І тут збагнув, що сховку для нього там не буде. Ніде не буде.

Антон постукав у ворота. Хай хтось вийде і забере божевільного діда або просто насварить на нього. А може, й володар замчища не знати з якого століття...

— Зачинено, пане, — почув за спиною голос. — Навіть сам князь Любарт о такій порі екскурсій не проводить.

Антон оглянувся і переконався, що то не мертвяк якийсь із замку ожив і не примара подає голос. Перед ним стояв чоловік років сорока в темно-синьому костюмі і при краватці, тільки вже, видно, добре назюзяний, певно, з ресторану «Королівська варта», звідки долинають гучні голоси.

Антон зніяковів. Що справді подумав про нього цей чоловік? Але на заміну похмурості вперше за вечір прийшла веселість. Наче клюнула в тім'я й розлилася всім тілом.

— Перевіряю, паночку, чи ворота справді зачинені, — сказав Антон. — Таки зачинені, можете переконатися.

— Ще скажи, що ти сам князь, — пробурмотів чоловік.

— А чом би й ні, паночку.

— Ти такий князь, діду, як я Біл Гейтс, — сказав п'яний чоловік при краватці. Тепер Антон розгледів, що краватка червона.

— То я піду? — Антон подумав, що в халепу ще, здається, не втрапив тут, на призамковому майдані, та й чоловік не з тих, що буде вимагати гроші.

— Йди, я дозволяю. Я сьогодні добрий, — п'яний захитався. — А хоч — горілочкою пригощу? Тут і «Польська виборова», і «Смірнофф» та «Абсолют» є... І самогонка навіть на замовлення. Хоч самограйчику?

— Я так пізно не п'ю, — сказав Антон.

— А я п'ю, дідуль, п'ю, бо є причина й радість є, — чоловік ударив Антона по плечу, аж той мало не присів. — Бабу класну зняв. Донька самого Воронкевича. Проститутка

і хвойда, але донька Воронкевича. Блін, та тобі, певно, до дупи, хто такий Воронкевич... Во щасливі люди... Не хоч шнапсу, можу пивком пригостити. Місцево. Що-що, а в славному Лучеську хоч пиво полюдське. Ходім? Представлю як князя Любарта чи як самого короля Вітовта. Хоч вони й не знають, що Вітовт так і не здобув корони...

— Дякую, я й пива не п'ю, — сказав Антон.

Але перш ніж відкараскатися від щедрого чоловіка, котрий підчепив дочку самого Воронкевича, він мусив вислухати, чого майбутній володар доньки якогось там, певно, багатого новітнього пана (вона ж повія і хвойда) вибрався з ресторану.

— Блін, відлити захотів — жуть, — сказав чоловік. — А обидві кабінки, і чоловіча, і жіноча, зачинені. Во засрані мудаки... І мудачки. Я й подумав, що класно буде відлити під самим замком. Хіба не? Блін, а ти ж мені, старий, самий кайф перебив. Не, пожди, я таки напою тебе хоч пивом.

Але Антонові не захотілося ждати, доки чоловік, на пальці якого він помітив масивного персня-печатку, опорожнить свого сечового міхура. Коли той відвернувся, Антон бочком-бочком став собі віддалятися від замку. Той нависав і над площею, і над «Королівською вартою», з якої чути було голоси й ждала повернення хахаля донька самого Воронкевича.

3

Антон не знав, що доки він обходив замок, його невістка гасила в собі тривогу, яка дедалі більше наростала. Майнула думка: «А раптом він і не повернеться, раптом щось вирішив зробити з собою?». Вона чула, що сказали свекрові по телефону про якийсь борг, який треба повертати. Бачила його збентеження, ніяковість, які намагався приховати.

Навіть страх прочитувався ув очах. Заспокоювала себе — нічого не станеться, пройдеться, заспокоїться та й по всьому.

Вона заганяла тривогу кудись у глибину.

Сьогодні вперше свекор щось приховав од неї. Раніше, навпаки, ділився геть усіма звістками, задумками й таємницями. Іноді Калині навіть здавалося, що все те Антон Трохимович виставляє напоказ, мовби і її запрошує оголювати душу. Хоч він жодного разу не допитувався, що та де з нею сталося, але їй дуже часто самій хотілося розказати, де й кого зустріла, з ким про що розмовляла. Не боялася відкрити свої сумніви. Взагалі їй було добре й затишно з татом — так вона іноді навіть подумки його називала. Бо тато-свекор був для неї справжнісіньким батьком, набагато ліпшим за рідного п'яничку, колись колгоспного їздового, який у сімдесят із хвостиком віддав Богу душу. Калина гірко всміхнулася, коли читала в газетах чи дивилася по телевізору ідилічні репортажі про дружні багатодітні сім'ї, де кожен турбується про іншого. В їхній сім'ї дітей було одинадцятьоро, ще двоє померли малими, і то було справжнє пекло — вічні сварки за одяг і взувачку, за шматок хліба, збиткування старших над меншими, материні дорікання батькові за пропиту допомогу на дітей, бійки між обома батьками, котрі нерідко закінчувалися новою пиятикою. Рано починали пити й діти.

Калина була сьомою дитиною в їхній сім'ї.

Іноді вона думала, що її врятувало дивне ім'я, на якому колись наполягала її бабуся. Бабусі давно немає, а вже пізніше Калина дізналася, що таким було бабусине псевдо часів повстанської боротьби. І зрозуміла, чому батько так не любив тещі, яка зрідка навідувалася до них із сусіднього села. У бабусі була своя таємниця, захована так далеко і так старанно, що ніхто майже не знав.

Калина не раз думала, як їй неймовірно пощастило — вирвалася з того сімейного пекла, того казана, в якому

могла зваритися і її доля. Як найбільшу реліквію вона зберігає давній номер обласної газети з оголошенням про набір в училище, де пропонують обрати професію ткалі. Вчилася в Лучеську.

Калина наказала Ромчику лягати вже спати, а сама вийшла на вулицю. Її обдала вечірня прохолода, і вона подумала, що вже осінь, час купувати синові зимові черевики. І тут побачила, що на другім боці вулички ще хтось стовбичить. Свекор? Ні, постать жіноча. Жінка, очевидно, побачила Калину, бо рушила до неї:

— Кого чекаєш, Калинко? — спитала сусідка Олена Платонівна.

— Тата. Він вийшов прогулятися, і щось довго немає.

— Як добре, що ти, Калино, називаєш свекра татом навіть позаочі, — сказала Олена Платонівна.

— Бо він цього заслуговує, — відповіла Калина.

— Авжеж. Антон мені завше подобався. Коли ми обоє осталися самі, нас навіть сватали сусіди. Тільки ж обох за ворота не пускала пам'ять.

Калина подумала, що Олена Платонівна була б їй доброю свекрухою, хоч і на pokійницю гріх було скаржитися. Хіба що зачасто повчала. Але ж вона була вчителькою...

— Останній мій вечір тут, — сказала Олена Платонівна.

— Останній? — Калина мимоволі здригнулася, але відразу подумала, що треба перепитати. — До дочки їдете гостювати?

— Назовсім їду, — Олена Платонівна зітхнула. — Вже й будинок продала.

— А я й не знала, — сказала Калина.

Олена Платонівна відповіла, що вона й сама не знала, що так учинить. А трапилося. Думала завтра вранці зайти попрощатися. А дарма так думала, бо ж Калина, певне, зранечку піде на роботу. Добре, що ось так зустрілися. А їде

вона справді до дочки у Вінницю, тільки вже назовсім. Давно кликала туди, а вона все відкладала. Дещо з речей зять уже забрав, по решту приїхав сьогодні. Зранку й вирушають.

Калина думала, що б іще запитати.

Але ж чому так довго не вертається свекор?

Тут вона пригадала, як іще років десять тому, коли обоє — Олена Платонівна і Антон Трохимович — овдовіли, на їхній вулиці та й на сусідніх поговорювали, що вони можуть поєднати долі. Валерій ніби жартома спитав батька, коли той у приймаки піде, бо ж сусідка залишилася жити сама. Свекор тоді образився, сердито відповів: «Що, ніяк не діждетеся, коли випхнете старого з хати?» Довелося перепрошувати. Ледь заспокоївся.

— Зараз тато прийде, — сказала Калина.

— Думала, мене осінь проведжатиме, — Олена Платонівна. — А вона тільки ще береться в боки. Я нового хазяїна попросила, щоб яблуню під вікном, біля якого ми з Семенком спали, поки ще не зрубав. Хай ще хоч раз вродить. — Вона зітхнула. — Сентиментальна стара баба. А от і ваш Антон-боровичок підпливає.

«Господи — з Семенком!» — подумала Калина.

Хвиля ніжності раптом підхопила, а далі здушила їй горло.

Справді, до них підтупцював свекор Антон. Котився, на боровичка схожий.

Сказав:

— Ну ба, невісточка почула, як мої кісточки торохкотять здалеку, і вийшла.

Та було чути, що старий задоволений з такої okazji.

Калина повідомила, що їхня сусідка завтра назавжди від'їжджає.

Антон:

— Знаю. Од мене, од кого ж іще, тікає.

Олена Платонівна:

— Антончику, ти ж до мого двору так і не дочалапав.

Калина зрозуміла, що їх треба залишити вдвох. Трохи з образою подумала — бач, знав, а їй нічого не сказав, що бабця Олена зібралася завтра покинути Обітницю. Обійняла Олену Платонівну, мовила: «Навідуйтеся» — і рушила до своєї оселі.

З її душі спала тривога. Про дзвінок і лист скаже чоловікові, як той повернеться. А мо', й нічого казати не треба? Може, під замком свекор уже поховав свою тривогу?

Антон вернувся до хати десь за пів години.

І сказав до невістки, котра вже встигла прийняти душ перед сном.

— Тепер, Калинко, я найстаршим на Обітниці лишився. Не проведе Олена, коли в Гаравицю повезуть.

— Тату, про що ви таке кажете? — Калина мало не зойкнула.

Почула:

— Правду кажу. У Старому місті баба з косою старих пеньків усе менше зоставляє. Всіх корчує. Олена, бач, од неї втекти аж у Вінницю надумала. Під крило, як то Валерка наш каже — до презіка, чи що... Нє, він тоже нікуди не втече, як і всі ми.

«Раз жартує, хоч і так сумно, то, може, хмара й пройшла вже», — подумала Калина.

Але хмара повернулася до Антона, як у ліжку вклався. За вікном обходив Старе місто пізній вечір, потім темного дідка замінила баба-ніч, а його сон як заховався десь під ліжку, то й не вилазив. І Антонові й собі захотілось у Гаравицю — в те село за Лучеськом, коло якого вже тепер ціле місто мертвих виросло. Ні, не лягти у ще не зовсім схололу осінню землю, хай Бог боронить. Тому строк приїде. Антонові пекуче захотілося встати, вийти з дому

й піти чи зловити якийсь таксі, щоб поїхати на цвинтар за Гаравицею до Юзефи, а там сісти коло могили на лавочку, яку сам змайстрував, пофарбував і поставив, і в усьому признатися. Ні, про свій такий великий гріх він має розказати на колінах перед Юзефиним вічним спочинком.

Антон подумки встав і вибрався з хати. Подумки, бо ж Калина чутко спить — як мишка під помелом. І собі встане, затривожиться. Та й куди підеш, ще нарвешся на якихось нічних бандюг, що темної пори коло ресторану біля замку чи довкола ринку за замком вештаються. Він про такі оказії чув і читав не раз. Іноді здається, що в їхньому місті, і Старому, і новому, тепер справжнє полювання на таких дідів, як він, яким чогось не спиться. Не, він, Антон, не хоче вмирати не своєю смертю з поламаними ребрами. Але йти до Юзефи треба. Хоч отак, у думках, у тому мареві, у тій пропасниці, на заміну якій ніяк не прийде сон.

«Чого ж я гадав, що можна втекти, перехитрити і пам'ять, і гріх, і Обітницю, на якій живу, і оті обітниці, які я давав», — подумав Антон.

А за вікном шумів, налітаючи хвилями, вітрисько, блукала ніч, кликала до себе і десь там ждала його болючої сповіді Юзефа. Досі жива.

4

В Ольги, найближчої сусідки Олени Платонівни, сьогоднішній день був начеб роздвоєним. Вона взяла відгул, щоб попрощатися з пані Оленою, як вона її частіше називає, — і пані Олені те явно подобається. Точніше, то не відгул, а день — гуляй душа. Бо її начальник, із древнім, як Лучеський замок, ім'ям Амвросій, вчора сказав: «Не дратуйте мене, пані Ольго». Ольга — сама покаянна покірність: «Я дратую? Господи, що ж ви, пане начальнику?» Амвросій

у відповідь — тепер вона дратує його вдвічі більше, називаючи так. Навіщо це підкреслене нагадування?

— Не буду, — сумирно сказала Ольга вчора. І не змогла втриматися від нової шпильки. — Не буду, пане начальнику.

Колись Амвросій спересердя буркнув, що її мало били в дитинстві. Тепер не скаже так, бо вже знає, що вона сирота, дитбудинівське дитя, підкидьок, що лупили її як сидорову козу. І знає, що вона дружина хай і не першорядного, але бізнесмена. Не ця гримуча суміш головне. І навіть не те, що Ольга підозрювала (і підозрює) — Амвросій таємно в неї закоханий. Головне, що вона їхня «велика цяця». Цей вислів щодо неї — шедевр її колеги Луки, крадькома нею підслуханий. Він означає, що на ній, її ідеях, які Ольга ніби й непомітно, але вперто (залізно, каже той же Лука) вбиває, втискає у їхні голови, тримається їхня приватна архітектурна майстерня «АМОЛЯ».

Саме так — великими літерами, бо, як пояснив Амвросій, котрий назву й вигадав, — це ініціали їхніх імен.

Амвросій, Марина, Ольга, Лука, Ярина.

Амвросій — власник і старший архітектор-проектувальник. Ольга і Лука — два архітектори-проектувальники. Марина — технік-архітектор. Яринка — техсекретар (практично, ще й прибиральниця і кур'єр). Назви всіх посад так визначені Амвросієм. Щодо назви їхньої майстерні, то в Ольги виникла й росла підозра, що останні три букви — то своєрідна данина їй. Оля!

Як виявилось, це запідозрила не тільки вона. Якось в'їдливий Лука сказав до Амвросія:

— Яринка розумна дівчина. Не вічно ж бути на цій роботі. Як тоді з найменуванням нашої фірмочки? «АМОЛ?»

Амвросій не розгубився:

— Знайду когось з ім'ям на «Я».

І тут в Ольги виникла ще одна підозра: і Яринку він знайшов, уже придумавши назву. А от головний девіз їхньої роботи вигадала Ольга. Він звучав так: «Треба виконувати побажання замовників по-своєму, але щоб вони потім були переконані, ніби то їхня задумка».

А віршований, який красувався на всіх їхніх рекламах і буклетах, належав відомому місцевому поету:

Якщо в будинку ваша доля —

Найкраще спроектує вам «АМОЛЯ».

Текст коштував Амвросієві триста гривень і викликав репліку Луки: «Щось мені нагадує ця сума... без одного нолика».

Сьогоднішній незапланований відпочинок для Ольги був роздвоєний тому, що їй не хотілося прощатися з Оленою Платонівною. Між ними різниця в три з половиною десятиліття, але те не завадило стати друзями. «Більше, ніж друзями», — не раз казала собі Ольга. І скільки за цей час переговорено й перепито пахущої кави, котру по-особливому вміє готувати Олена Платонівна. Учора вона запросила Ольгу на прощальну каву. Учора ж посиділи вчотириох: Олена Платонівна, її зять Артур, що приїхав забирати тещу, Ольга і Ольжин Дмитро. Сусіда запрошувала і їхнього Тараса, але той тільки сказав, що «жахливо вибачається», бо в нього умовлена зустріч із другом. То такий хлопака, що ображатиметься, якщо він не прийде. Цьомкнув на прощання і пригорнув бабцю Оленку, як він її назвав. Олена Платонівна: «Звісно, біжи, у вас, молодих, свої діла, тільки признайся наостанок, може, то не друг, а подруга?» Тарас засяяв: «Комерційна таємниця». І помчав. Олена Платонівна: «Признатися, Олечко, а хотіла би мати вже невісточку? Здається, пора». Ольга: «Та хай як хоче, коли з армії вернувся, казав, що ще десять літ не одружуватиметься». Олена Платонівна: «Не опирайся,

Олю, якщо вибрав». Ольга: «А я й не опиратимусь. Я ж не...» Прикусила язика, бо оте «не» — то її покійна свекруха. Та колись винесла свій присуд: «Якщо вже дитина буде, то куди тут дінешся... У нашому роду підляків не водилося». Врубала у вічі при знайомстві, коли Дмитро повідомив матір, що Ольга вже вагітна, що вона скоро матиме онука. Ольга не раз думала: «А що б сказала Дмитрова мати, якби дізналася, що дитина буде не від її сина?» Тарас же їх не відразу, а примирив, онукові всю свою душу баба Поля віддавала, не раз нагадувала, що хоче мати ще й внучку. Син віджартовувався, а вже згодом довідався і признався Ользі, що не може мати дітей, що вплинула, очевидно, служба в ракетних військах, в якомуś особливому підрозділі.

Нині вони пили на кухні в напівпорожньому вже домі пахущу каву зі смачнучими пиріжками з сиром, приправленим корицею (теж неперевершений витвір Олени Платонівни), і кава мала особливий запах і особливий смак, бо була прощальною. Олена Платонівна запрошувала Ольгу приїжджати в гості, про себе сказала, що навідатися не зможе, несила буде побачити дім, у якому прожила ціле життя, пів століття, і з Семенком, і потім сама; дім, у якому господарюватимуть чужі люди, а то й зовсім його перебудують, новий палац собі зведуть, ти вже прости, Олечко, якщо тут скоро гармидер настане.

— А мені ж несила все те буде побачити, — повторила Олена Платонівна. — Хай ліпше в пам'яті зостанеться так, як було, доки житиму. На Семенову могилу приїжджати, а сюди — ні.

І далі вона повела мову про те, що Ольга вже колись чула — їх же сватали з сусідом Антоном, як обоє без своїх половинок лишилися. Зближалися ніби, як могли. Та що казати... До Антона вона піти не могла, бо там же син із невісткою і внук, але й привести чужого чоловіка в цей

Літературно-художнє видання

ЛИС Володимир
Обітниця

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. В. Ушкалова*

Підписано до друку 26.07.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 9000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

К Н И Ж К О В И Х

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

***Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів***

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Лис В.

Л63 Обітниця : роман / Володимир Лис. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 352 с.

ISBN 978-617-12-5877-8

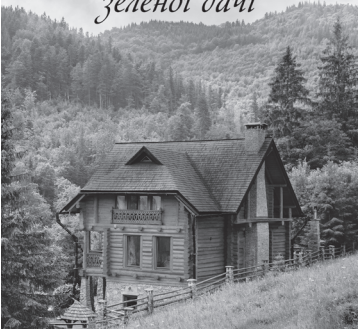
Хтось дізнався про давній гріх старого Антона Личака, надіслав листа з єдиним реченням: «Час повертати борг» — і збурив його спокій. А в сусідки Ольги своя драма: її син закохується в дочку бізнесмена Єгора, і та відповідає взаємністю, — але юна пара не знає, що насправді вони брат і сестра. Повертається з колонії Богдан, засуджений за вбивство, якого не чинив. Його дружина обрала щастя з іншим, а донька й не підозрює, що в неї є тато...

Долі мешканців вулички з символічною назвою Обітниця переплітаються в тугий вузол, де свої драми і щемливі стосунки, давні й теперішні почуття. Кожен з них давав свою обітницю. Та чи кожен дотримався її крізь час?

УДК 821.161.2

ВОЛОДИМИР ЛИС

В'язні зеленої дачі

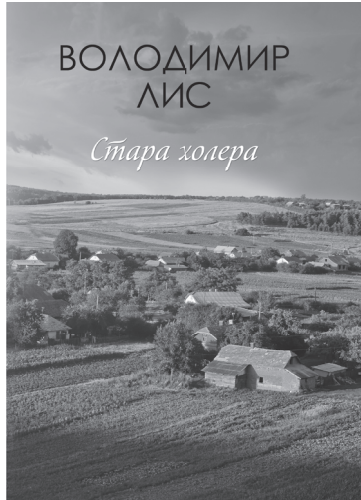

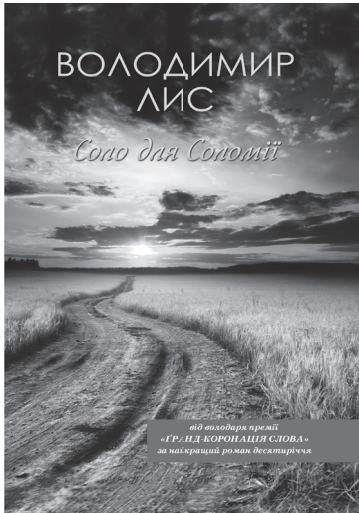
Як же не хотілося молодому економістові Юрку їхати в той незнайомий Вербівськ! Та хіба можна відмовити самому Іванові Банчуку, першому секретареві тамтешнього райкому партії? Ще й це дивне попередження від незнайомки... Чому вона сказала, що там він потрапить до жорстокої банди? Пророцтво справдиться через роки, в незалежній Україні, коли вже солідний бізнесмен Юрій отримає анонімного листа із вимогою відновити сумнозвісну зелену дачу. Чоловік ще не здогадується, що невдовзі він, той-таки Банчук і лікарка Таїса, яка попереджала про небезпеку, перетворяться на в'язнів цього будинку. Бо у долі свої розрахунки і рахунки, за якими треба платити...

Єва була найвродливішою дівчиною в селі, але чоловік, якого вона покохала на все життя, одружився з її сестрою Павлиною. Єва поламала їхній щасливий шлюб... А на старість лишилася самотньою. Як і Адам, що все життя до нестями любив чужу дружину. Друзі Адама, колишні хулігани та відчайдухи, «дідусі-розбійники», вирішують одружити цих двох. Та як звести упертих самітників? Тим часом у великому місті Ліза, онука Павлини, будує своє життя разом із коханим Степаном. Однак, здається, вона втрапила у велику халепу... І тепер спалахне боротьба двох молодих за своє щастя, і несподівано в цю боротьбу втрутаються не такі вже й прості діди з польського села...

ВОЛОДИМИР ЛИС

Стара холера

Вона йде за покликом серця, помиляється сама й легко пробачає помилки іншим, сходить на самий верх величі людського духу та падає у безодню засудження оточуючих... Карколомні події ХХ століття — війна, примусова колективізація — події, що назавжди змінили не тільки людей, а й Україну. Та у межах історії країни це лише пункт статистичних даних, за яким немає нічого, окрім чисел. А як щодо історії однієї людини, жінки, котра прагла звичайного земного щастя?

Найкращий роман десятиріччя — короноване слово, яке вразило літературну Україну!

У житті старого Якова Меха на короткий час, мов той метелик, з'являється дівча-приблуда. Вона питає, чи любив він колись, — і виринають десь із глибини пам'яті його кохання, і біль втрати, і круговерть війн та режимів, і радощі та горе в родині, і гріхи й каєття...

